

kuda teretamine Else ja Hansu wahel sündinud, kas nemad teine teisele kaela langenud, ehk uulte pidi ligistanud? — Selle küsimise peale wõime tõt mööda koosta: filma nähtawal ei tehtud üht ega teist. Kui ligi südamed neil sel filmapilgul seisiwad, jäi meile teadmata, sest et seda aga üks kõrgem film näha wõis; awalik teretamine ja läinud mite waksja wõrra käteandmisest kauge maha. Käed seisis kül tük aega kui ühteliimitud neil koos, ja wahtis üks paar filmi lahkest teise paari peale, kui tahaksid pisukeste afnate läbi otsekohe südame põhja tungida ja kõik liikumised seal tähele panna. Ehk kül Hans praegu külma käest tulnud, läikis ommetegi tema filmist nii palju palawat, et Else põsed lõtendama ajas ja tema pikemalt Hansu filma ei usaldanud waadata, waid filmad pörandale maha löi. Siis tõmbas ta äkitselt, kui raskest unest ärkades, oma sõrmed Hansu pihust ja põgenes ema selja taha, otseskui kulli ähwardamisest peasnud kanapöög eide tiitwa alla warjule poeb. Hans kostis lahkest pererahwa küsimiste peale, aga tema filmad lendasid sagedast sinna, kus warisew linnute pool peitus eide warjul istus. Onnelt tuletas peremees meele, et teelt tulnud mehed alles lõuneta tühja kõhu näpistust kannatawad, mis peale ema ja tütar sööki walmistama tõtasiwad. Hansu rõõmuga täidetut süda ei annud mahti tühja kõhu nurisemist tähele panna, waid oleks — kui tohtind — ennemine laulnud: „Si taha süüa, ei taha juua, eidekene. Tooge mu omane tubaje re.“ — Ega wältanud kiigi kaua, seal toodi söögid ja illekann lauase, nendega ühes tulid ema ja tütar kaa tagasi. Hans ja tema kütmees Willem pidiwad kahelaste sööma,

teiste pererahwa lõune oli ammugi mööda. Noored mehed, kes wara hommikust saadik midagi suhu ep olnud wõtnud, ei söönud nalja pärast, siiski paluti Hansu igalt poolt, weel enam wõtma. Pärast sööma, kus Hans teistega magusat jutu westis, püüdsiwad Else arglikud filmad enam salamahiti kui awalikult teda luurida, kui tahaksiwad otsust, kas nooremehe kaju weel selle endise sarnane näitas, mis tema mälestuses kustumata elas. Tükalte paistis kül endine olemine muutmata, nimelt tema lahkest filmadest, aga tükalte näitas kaju külles mõnda wõõrast, kaha näitas saledam ja pikuse poolt natuke kaswanud, mis wõõrastwiisi rietest ehk wõinud tulla. Lühikeseks piiratud hiussed peas, noor habeme oras pealmise noka peal, ja tuulest turšsunud palged tegid teda endist wasta priiskemaks. — Kas Hans homme pääwa walgel seda kaa Elsest saab ütlemä? Ehk saab tema film endisel õitsewal luhal mõnda pool närtšind lillkest leidma, sest et igawus ja täitmata südame soowimised tütarlapse jumeduse kosutajad ei ole. — Aga meie peame jõulu laupääwa õhtust edasi kõnelema.

Ehk kül Mikkel Põllupapi majas juba mõnda aastat teed enam laste kingalisi kaswamas ei olnud, siiski ei jätetud kena jõulu pruuki, waid walmistati igakord kallil laupääwa õhtul üks weike õuna ja põlewa küünaldega ehitatud jõulu kuusk tuppä. Et lapselik rõõm seal juures ei pidand puuduma, kutsuti naabri küllast mõned lapsed sinna, kui wõimalik enamist ita neist, kellel ema, isa ehk mõlemad wanemad juba mulla sängis puhkasiwad. Neile kingiti mõned pisukesed anded õhtu mälestuseks. Mõnda ootasiwad kaa täna mõned lapsed pikifilmi aega, kus